

Metka se je začudila: Glej, slišala mi je misel, poslušala mi je v srce!

„Hodi!“ Izvila je prste siloma iz njenih rok in se je okrenila.

„Ali niste videli? Ali ni bil tam on?“

„„Kdo?““

„Ki ga ljubim!“

Bil je tam in je namignil in je izginil v gneči. Brade ni imel več in mehak bel klobuk je imel na glavi.

Hotela je stopiti na ulico, ali tedaj je začutila v lice udarec, da se je opotekla, roka jo je zgrabila za ramo ter jo potisnila v vežo.

(Dalje prih.)

Pater gvardjan.

V tajinstveni dom, v katedrale čar
sem stopil spokorno skesan.
„Daj duši leka, daj srcu miru
preljubi pater gvardjan.“

In pravil sem mu o ljubici,
o slasti in strasti pekoči.
In šepnil sem mu, da vedno sem
po dnevi pri njej in po noči.

„Kaj, grešnik! — Proč z ljubico svojo, če ne
odveze nikdar ne dobiš.“

Tja v peklo s teboj med hudičev roj,
ne v vice, še manj v paradiž!“

O pater, pater, lahko noč!
Še bolj sedaj ljubim zvestó jo;
odvezo in vice le sam imej,
jaz: pekel in ljubico svojo!

Fran Valenčič.

